

La nova aventura del cavaller

Amb un pressupost de deus milions de pessetes, els grups de teatre L'Entaulat i Los Duendes han dut l'obra de Joanot Martorell i Martí Joan de Galba al món dels ninots articulats. L'aventura ha estat sufragada pels Teatres de la Diputació de València per al Teatre dels Somnis, en un intent d'acostar el fet teatral a l'àmbit infantil.

Un total de 140 titelles, vestits amb una fidelitat absoluta respecte a l'època, ressegueixen diàriament les situacions de l'armat cavaller pel Mediterrani, davant els ulls interrogants dels escolars. Nosaltres hem volgut conversar amb els responsables, Manuel Cubedo, director escènic i d'escenografia, i Albert Cabreiro, director artístic, per tal de fer-nos-en una visió interior.

«La idea va eixir en un dinar —apunta Manuel Cubedo— entre Enric Cerdà, que n'ha fet la versió, Albert Cabreiro i jo. Era un projecte molt ambiciós, que no podia fer-se de qualsevol manera, i com que trobàrem l'oportunitat del Teatre dels Somnis i els dos grups teatrals volíem fer alguna cosa junts, ens hi vam posar. Als Teatres de la Diputació, els va agradar la idea i, des de final d'octubre de 1985 començarem tota la faena de construcció de titelles, revisió de textos i organització.»

«La construcció dels titelles —continua Cubedo— ha estat a càrrec de Josep M. Beltran, Albert Cabreiro, Eduard Borja, Sise Fabra, Rosa M. Gómez i Teresa Sánchez. Ells han tingut un treball molt fort durant mig any de taller, molt sacrificat, i això és la base de l'espectacle.»

«D'altra banda —segueix Manuel Cubedo—, centrar un espectacle de titelles en un llibre tan dens com el Tirant, destinat a un públic infantil o juvenil, i que resulte entretingut, amb una durada d'una hora i un quart, ha resultat un treball difícil d'acoblir.

Bàsicament, ens centrem en quatre passatges de l'obra: la presentació del Tirant —qui és, com és—; després, com tirant va al setge de l'illa de Ro-

Els grups teatrals L'Entaulat i Los Duendes, de València, han començat aquests dies l'escenificació del *Tirant lo blanc* amb titelles de vareta, una obra que representaran durant dos mesos.

Paula Cebrian

Albert Cabreiro, responsable artístic i involucrat en la tasca de construcció dels ninots, ens ha matisat que no és un treball de titelles com els habituals. «Hi ha un gran plantejament estètic teatral per tal de poder plasmar allò que era la novel·la, i per això hem utilitzat titelles de vareta, ja que hi comptem amb molts recursos actorals. El titella de vareta és a mig camí entre la caricatura i el realisme, i l'hem vestit segons el text del Tirant i els llibres d'història de l'època. Amb el mateix

«La construcció dels titelles ha significat mig any de treball de taller, molt fort, molt sacrificat.»

des i, a través d'estratagemes —no amb bombardeigs com els altres—, fa que els moros se'n vagen. El seu viatge a Constantinoble, el descobriment de Carmesina, el seu gran amor, i com és objecte de la traïció del duc de Macedònia. Això, ho utilitzem com a fil conductor entre les quatre parts de la representació.»

«Quant a l'adaptació —acaba Cubedo—, Enric Cerdà ha fet el treball més dolorós a nivell intel·lectual, perquè s'ha llegit moltes voltes la novel·la i n'ha fet una síntesi. I, sobre aquesta síntesi, ha realitzat el gran treball de plasmar l'obra al món dels titelles, al món dels xiquets. Em pense que n'ha aconseguit una versió molt estimable.»

criteri, hem reconstruït les cuirasses dels cavallers i els vaixells que utilitzen».

«També —precisa Cabreiro— és molt important que dos grups del país s'hagen ajuntat per fer aquesta realització. Una producció que necessita d'un nou circuit, ja que aquest és un treball professional amb grans característiques comercials, és a dir, ja no és el teatre independent, sinó un teatre que necessita una sala estable i una promoció important.»

Després del 8 de juny, dia en què acaben les representacions a València, l'obra recorrerà alguns dels pobles més importants del País Valencià, com també les ciutats d'Alacant i Castelló. □